

ענף יו"ד

(א*) ביאור מציאות המלכים שמתו מה ענינם. וגם מציאות הנקודות הראשונות שהיו קודם האצילות.

(ב) דע, כי הלא קודם מציאת התיקון של האצילות יצאו יוד נקודות, וכולם כלולים בכח נקודה א' והוא מציאת הכתר. באופן, שכל היוד היו בסוד הכתר נכללים בה.

(ג) וזה סוד עקודים נקודים וברודים, כי תחילת הכל היו עקודים מקושרים זה בזה, והכל בסוד הכתר. אח"כ יצאו כולם יחד מהנקודה ראשונה, ואז נתהוו יוד נקודות, כל אחת נקודה בפני עצמה, וז"ס נקודים. באופן, שלא היו מחוברים

פנים מאירות

שחלק מס"ג ירד למ"ה וב"ן הפנימים ועלה מכח זה למ"ן לחו"ב הפנימים ואז יצאו ע"ס דנקודים, ועי' כל זה בארוכה בפמ"ס בענף הקודם. ומ"ש שיצאו מנקודה א', כונתו על בחי' הכלים דנקודים שנאצלו ע"י שאיבת עינים מאח"פ, שה"ע הנקודה הראשונה. כמ"ש בענפים הבאים בע"ה.

ואז נתהוו וכו' כל אחת נקודה בפ"ע: דע, שהמלכות נק' נקודה משום שנמשכת מנקודה דאמצעיתא. ומשמיענו שכל אחד מע"ס ההם דנקודים היה חסר ט' ראשונות, ולא היה בו אלא נקודת המלכות לבד.

באופן שלא היו מחוברים וכו' יוד נקודות וכו': פי', כי ע"י העלאת מ"ן מתתא לעילא

(א) מציאות המלכים שמתו וכו': היינו ז' תחתונות דע"ס דנקודים. מציאות הנקודות הראשונות וכו': היינו עצם עה"ס דנקודים, ותכונת ג' הראשונות שבהם.

(ב) קודם מציאת התיקון של האצילות: כלומר, בטרם שיצאו ע"ס דנקודים שהם תחילת המציאות לתיקון האצילות. והוא מציאת הכתר וכו': כל זה נתבאר בענף הקודם ומשם תדרשנו.

(ג) אח"כ יצאו כולם יחד מהנקודה ראשונה וכו': פי' ע"י מלאכות הנזכרות בענפים הקודמים בכח הסתלקות והתפ"ב שנק' ס"ג,

היוד נקודות, רק בהיותן בכתר, אך אח"כ יצאו כולם כאחד ונתהוו אלו יוד נקודות כל אחד בפני עצמו, וכאשר נתקן [רישא] רשימו דעתיק אז נקרא ברודים כאשר נבאר בע"ה.

ד) ואמנם יוד נקודות אלו היו זה על גבי זה, ואורך שיעור קומתם היה כמו עתה אורך האצילות ושיעור קומתו, כי עד מקום אשר הגיעו אותם הנקודות, עד שם הוא עתה עולם האצילות, ומשם ולמטה עולם הבריאה.

ה) ודע, כי יוד נקודות אלו יצאו בסוד עצמות וכלים, וסוד הכלי שלהם הם סוד שכ"ה ניצוצין, כנזכר בזוהר פרשת פנחס רנ"ח, שהם שרשי הדינין.

ו) ואמנם אין שכ"ה ניצוצין אלו כלים, רק אל ז' נקודות האחרונות. והם סוד ז' פעמים אדם שהם גי' שט"ו, ועם ה' גבורות הרי ש"ך. ונודע שה' גבורות הם כפולים, לכן הם שכ"ה. אך הג' כלים הראשונים, אינם מאלו הש"ך ניצוצין.

ז) ואמנם אור אלו יוד נקודים היה רב מאד, וגם נתוסף בהם אור העליון, ולא היה בהם כח לקבל ואז אותם הכלים מתו. פירוש, ירדו למטה במקום שהוא עתה בריאה, וירידה זו היתה מיתתן. ואמנם אין זה רק בז' נקודות תתאין,

פנים מאירות

בהקדמת אח"פ אות ח"י ובהקדמת הספר אות י"ג.

ז) אין שכ"ה ניצוצין אלו כלים רק אל ז' נקודות האחרונות: כי בראש אין נוהגת הסתלקות אור זולת בגוף שהוא בחי' ז"ת. ועי' בפמ"ס כאן.

ז) ואמנם וכו' וגם נתוסף בהם אור העליון: פי', ב' אורות שמשו בנקודים: א' הוא אור ישסו"ת שיצא דרך נוק' עינים שהוא עצמות האור דע"ס דנקודים. ועוד ניתוסף עליו אור נה"י דא"ק הפנימי שנק' אור העליון כמ"ש במקומו.

וירידה זו היתה מיתתן: פי', כיון שירדו לבי"ע נתבטלו מפעולתם המוטלת עליהם. ומכונה בשם מיתה, כלומר גופים וכלים בלי שום פעולה.

נכללה המלכות בכל ספירה וספירה, ונעשית בחי' כלי בכל אחד ואחד מהם, כמ"ש בפמ"ס. ומטרים עליית מ"ן היו כולם נכללים רק בכלי אחד, כמ"ש שם.

ד) ואורך וכו' עד שם הוא עתה עולם האצילות: כי ע"י צמצום נה"י והעלאת מ"ן, נעשה בחי' נקודה דאמצעיתא חדשה, דהיינו המשותפת במדה"ר שמקומה למעלה מנקודת צמצום א'. ורגלי פרצופי האצילות מסתיימים על הנקודה העליונה, וממנה עד הנקודה האמצעית הראשונה הוא מקום גי' עולמות בי"ע התחתונים, כמ"ש בפמ"ס בהקדמת אח"פ אות י"ז.

ה) וסוד הכלי שלהם הם סוד שכ"ה ניצוצין וכו': יתבאר במקומו בע"ה. ועי' בפמ"ס

כי ג"ר היה כח בכלים שלהם לקבל אור שלהם ולא מתו, אך הז' כלים של ז' תתאין הם אשר מתו וירדו במקום שהוא עתה בריאה וזהו מיתתן.

ח) ואמנם זמן מיתתן היה כאשר יצאו בסוד נקודים. כי כאשר יצאו מסוד עקודים, שהוא היותן יחד בכתר נכללים, שמשם יצאו ונחלקו ליוד נקודין, אז היה יציאתם, ומתים תיכף. כמ"ש באידרא, כהני זיקין דאכתיש אומנא בפרזלא, ונפקי זיקין ודעכין לאלתר.

ט) והנה הז' אורות אלו של הז' נקודות תתאין, נשארו שם במקומן בלי לבוש, והג' נקודות עילאין נשארו האורות בתוך כליהם ולא מתו.

י) ועתה נבאר מציאות תיקון האצילות איך נתהווה, הנה הג' ראשונות כבר נתבאר שכליהם לא ירדו, והנה מסוד הכלים של הג' נקודות אלו נעשה מהם רישא חדא ובתוכו ג' מוחין, וזהו נקרא רישא דלא אתידע ונקרא רישא דעתיק יומין. הרי שג' נקודות הראשונים מן היוד נקודות, הם סוד רישא דלא אתידע.

פנים מאירות

י) נעשה מהם רישא חדא וכו' וזהו נק' רדל"א ונק' רישא דעתיק יומין: הבחן ראש וגוף עי' לעיל בפמ"ס ענף ט' אות א' וד'. ושם נתבאר שכל מדרגה מוכרחת להתפשט בסדר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ועצם המדרגה בהתפשטותה הא' ראש וגוף נקראת עתיק, אלא שהראש נק' רדל"א וז"ת שהוא הגוף נק' ז"ת דעתיק או עתיק יומין. והתפשטות ע"ב נקרא א"א ואבא. והתפשטות ס"ג נק' או"א. ומ"ה וב"ן ה"ס זו"נ. עש"ה בכל ההמשך ועי' בפמ"ס כאן.

הרי שג' נקודות וכו' ה"ס רדל"א: ויתבאר במקומו שעיקר ההבחן בין רדל"א לפרצופין שממנו ולמטה הוא, כי שאר הפרצופין כולם הם מברורי שביה"כ שעלו מבי"ע, משא"כ רדל"א שאין בו כלום מבחי' בירורי השבירה. וזה מה שהוכיח כאן שרדל"א נבנה מג' נקודות ראשונות שלא היתה בהם שבירה כלל.

כי ג"ר היה כח בכלים וכו': כלומר, בג"ר שהוא בחי' ראש דכללות ע"ס דנקודים אינה נוהגת הסתלקות, והיינו דוקא באור עצמותם, כמ"ש בע"ה.

וירדו במקום שהוא עתה בריאה: כלומר, הפנימית ירדה לבריאה וחיצונית ירדה ליצירה וחיצונית לעשיה.

ח) ואמנם זמן מיתתם היה וכו': משמיענו בזה שלא הספיקו לצאת אלא בבחי' הכתרים שבהם, ובטרם שהתפשט בחי' חו"ב וזו"ן שבכל אחד מהם דהיינו עסמ"ב החיצונים, נשברו ונפלו לבי"ע, ועי' בפמ"ס כאן.

כהני זיקין וכו' ודעכין לאלתר: פי', כמו האומן שמכה פטיש בקורנס ויוצאות ניצוצות לכל צד ונכבות תיכף, כמ"ש במרשב"י רות דף ש"א ע"ש. וה"ע זווג דהכאה שיתבאר בענפים הבאים בע"ה.

(כ) והנה ג' אורות שבתוך אלו הנקודות הראשונים, הם מתפשטין ומוציאין עד חשבון יוד, והם בחי' יוד ספירות דעתיק.

(ל) והנה הז' נקודות הנשארים מן היוד נקודות הראשונים, הם סוד א"א או"א זו"ן, כמ"ש בע"ה. והענין, כי בג"ר אין בהם רק בחי' עתיק יומין לבד, אך מהז' ולמטה שם יש כח א"א או"א זו"ן הכל מעורבין יחד, וכולל ביחד בכל נקודה מהז', וגם כח העתיק יומין מעורב בהם. כי כל דבר תחתון יש בו כח עליון בהכרח המתפשט בו, ואמנם עתיק יורד בכולם ומתפשט ומתערב בהם, אך כח התחתונים אינו מוכרח שיהיה בעליונים, לכן הג"ר אין בהם רק סוד עתיק לבד. (מ) והנה עד"ז הוא בז' כלים תחתונים, כי יש בהם בחי' כלים דעתיק א"א או"א זו"ן, והכל מעורב ביחד.

(נ) ועתה נבין דרושינו, כי הכלים ירדו למטה בעולם הבריאה אך האורות נשארו למעלה במקומם בלתי לבוש. והנה כאשר הגדילו הג' נקודות ראשונות ונעשו בסוד יוד, הנה הג' מהם כבר היו תחילה במקומם, אך הז' לבד הם באים

פנים מאירות

ובה' דהויה שבו כלולים עדיין או"א הנק' ס"ג. וכו"ה דהויה שבו כלולים עדיין זו"ן. כי כל דבר תחתון וכו' המתפשט בו וכו' רק סוד עתיק לבד: כמ"ש בפמ"ס בענף הקודם אות ג', שכל עיקרו של פרצוף תחתון אינו אלא בחי' התפשטות ב' הממלא מקומו דהתפ"א שנסתלק מגופא דעליון, שז"ס הלבשתו לגופא דעליון. ונמצא שבכל תחתון מתפשט בו בהכרח כח העליון, אבל העליון אין באצילותו מבחי' התחתון בהכרח, והבן.

(מ) כי יש בהם בחי' כלים דעתיק וכו' והכל מעורב ביחד: כי עיקרם דז"ת הם בחי' עתיק, אלא שעסמ"ב עדיין מעורבים בו, כנ"ל ע"ש.

(נ) אך הז' לבד הם באים בסוד תוספת: ויש בזה הבחן, כי הבא בסוד תוספת אפשר ג"כ שיסתלק לפעמים, משא"כ מה שבא בעיקר עצמות אצילותו, ויתבאר במקומו בע"ה.

(ל) והנה הז' נקודות הנשארים וכו' ה"ם א"א או"א וכו': והגם שעיקרם שייך לגופא דעתיק מ"מ מיוחסים לא"א וכו' מטעם ההתפשטות מן ג"ר וראש דעתיק לגופא, כמ"ש לקמן, שז"ת נדחו מבחי' הפנימית לבחי' מלבושים.

א"א או"א זו"ן וכו' בכל נקודה מהז' וכו': כי ד' המדרגות עסמ"ב שנק' א"א או"א זו"ן, הנה רק ענפים היוצאים מד' אותיות דגופא דהויה הפנימית שנק' גופא דעתיק ומלבישים עליו. אשר מן יוד שבה שה"ס חכמה דגופא דעתיק יוצא ע"ב. ומן ה' שבה יוצא ס"ג. ומו' שבה יוצא מ"ה. ומה' תתאה שבה יוצא ב"ן. ולפי ששביה"כ היתה תכף בגופא דעתיק בטרם שהספיק להוציא מלבושי עסמ"ב ממנו ולחוץ, א"כ עודם כלולים ומעורבים בכל נקודה ונקודה מגופא דעתיק. כי ביוד דהויה שבו שה"ס נקודה דחכמה כלולים עדיין א"א ואבא הנק' ע"ב.

בסוד תוספת. ואז כאשר באו אלו ז"ת דעתיק בסוד תוספת אחר כך, אז בדרתן היו דוחין את הו' נקודות הראשונות העומדין בלתי לבוש, ונשארו במקומם.

(ס) ונמצא שהו' תחתוניות דעתיק, לקחו מקום של אותם הו' נקודות הראשונות, ובוזה תבין כי שיעור קומת עתיק יומין הוא כל האצילות כולו.

(ע) ואמנם כאשר היו דוחין אותן הו' נקודות, ודאי שלא דחו אותן למטה, שהרי ביארנו לעיל שאין מיתה רק בכלים, והוא סוד הירידה, א"כ האורות שלא מתו לא ירדו, רק מה שאמרנו שדחאום, פי' לצדדין.

(פ) פירוש, שהיה נכנס הנקודה דעתיק בתוך נקודה א' של אותן הו' נקודות בסוד פנימיותן, ואז היתה נשארת אותה הנקודה הא' בסוד לבוש אליה. וכן היה בכל ז' הנקודות, כי ירדו הו' דעתיק ונתלבשו בו' נקודות הראשונות, ואורות הו' נקודות הראשונות נשארו מקיפים וסובבים אותם בסוד מלבושים, כמ"ש. וזהו הדחיה שהיו דוחין אותן, הרי ביארנו פנימית ועצמות העתיק, איך נעשו היוד שלו.

פנים מאירות

ושורשו הוא נמשך מסוד ההסתלקות שקרה בתחילת התפשטות כל גוף מפרצופי א"ק, ואח"כ נמשך במקומו התפשטות שניה כמ"ש לעיל בעה"ח ענף ו' וז' ע"ש ומתוך שאורו של התפ"ב חוזר ומשיב האורות שנסתלקו מהגוף, ע"כ נק' בשם מלבוש, ועי' בפמ"ס ענף ט' שהארכנו בזה.

שהיו דוחין אותן: כלומר, שנדחו מבחי' פנימית לבחי' מלבושים כנ"ל. ודע אמנם כי עיקרי האורות של ז"ת דעתיק נתהוו לבחי' או"מ לפרצוף עתיק. ונמצא מתוך כך אשר או"מ דעתיק קטן מאו"פ שלו, כי או"פ שלו

מהתפשטות ג"ר והאו"מ מבחי' ז"ת. פנימית ועצמות העתיק וכו': כי הראש דעתיק נעשה מג"ר דנקודים ונק' רדל"א. וגוף דעתיק דהיינו ז"ת שלו, המה מבחי' התפשטות אור מהג"ר. אמנם כלים דז"ת דעתיק נעשו מהבירורין שעלו מבי"ע, כמ"ש בע"ה.

אז בדרתן היו דוחין וכו': פי' שנדחו מסוד פנימית ונעשו חיצוניות, כמ"ש בסמוך. ומסיבת ירידה ודחיה זו המתפשט מרישא דעתיק, נק' כללות האצילות בשם ברודים, והבין.

(ס) ונמצא שהו' דעתיק וכו' כל האצילות כולו: כי גופא דעתיק ה"ס העצמות של ז' נקודות הראשונות כנ"ל, א"כ ודאי שלקחו מקומם הראשון.

(ע) לצדדין: שז"ס הלבשה דימין ושמאל.

(פ) מקיפים וסובבים וכו': ויש בזה הבחן גדול הנוהג בכל פרצוף ופרצוף מא"ק ואבי"ע, שבכל אחד יש בחי' ע"ס שהם בחי' עצמות הפרצוף ההוא, ועוד יש בחי' ע"ס שהמה מלבושים חיצוניים עליו, ועי' בפמ"ס. בסוד מלבושים: ענין מלבוש, יורה שבא למלאות על חסרון הגוף המתלבש בו.

פנים מסבירות לענף י

(א) ביאור מציאות המלכים וכו' והנה ז' נקודות הנשארים מיוד נקודות הראשונים, ה"ס א"א או"א וזו"ן, כמו"ש בע"ה. והענין, כי בג"ר אין בהם רק בחי' עתיק יומין לבד, אך מהז' ולמטה יש כח א"א ואו"א וזו"ן הכל מעורבים יחד וכולל ביחד וכו' כי כל דבר תחתון יש בו כח עליון בהכרח, המתפשט בו וכו', אך כח התחתונים אינו מוכרח שיהיה בעליונים, לכן הג' ראשונות אין בהם רק סוד עתיק לבד. ועד"ז בז' כלים תחתונים, שיש בהם בחי' כלים דעתיק א"א או"א וזו"ן והכל מעורב ביחד וכו', אך כלים של ז' תחתונות דעתיק היו מצד אותה בחי' דעתיק יומין, שיש בז' כלים תתאין שמתו כנ"ל וכו' עכ"ל הרב ז"ל (בענף י' מאות א"י ועי' בע"ח שי"א פ"ב).

המתבאר לנו מהדברים האלה, אשר כל פרצופי עולם האצילות וגם גופא דעתיק וכל פרצוף א"א בכללם, נאצלו והותקנו רק מבחי' ז"ת של עולם הנקודים ואין בהם מבחי' ג"ר ולא כלום, ומג"ר דע"ס דנקודים הותקן רק הראש דפרצוף עתיק לבד, וטעמו ונימוקו עמו כי כל דבר תחתון יש בו כח עליון המתפשט בו בהכרח, אך כח התחתונים וכו'. ולכאורה יהיו הדברים הללו בסתירה לכל הדרושים, ובשער י"א בע"ח פ"ה אומר להדיא אשר עתיק וא"א הותקנו מנקודה א' ואבא מנקודה ב' ואימא

מנקודה ג', ורק ב' הפרצופין ז"א ונוק' הותקנו מז' נקודות התחתונות. ואין לדחוק ולתרץ אשר או"א לקחו רק ז"ת של נקודה ב' וג' אמנם הג"ר שלהם לקח עתיק, ע"ד שאיתא בע"ח בשער עתיק פ"א ע"ש, כי בפירוש אומר כאן שבכל ג' נקודות הראשונות אין בהם רק סוד עתיק לבד, שכח תחתון אינו מוכרח שיהיה בעליונים כנ"ל. וכבר העיר ע"ז מהרח"ו ז"ל עצמו במבו"ש ש"ג פ"ה ע"ש.

(ב) **ועיין** בע"ח שער טנת"א פ"א בסופו וז"ל בפנימית א"ק יש הויה אחת אשר א"ק הוא לבוש אליה, ומד' אותיותיו יוצאים ד' הויות ונגלים לחוץ של א"ק, והם הויה דע"ב ס"ג ב"ן ומ"ה וכו' ע"ש. ועי' עוד בע"ח שער מ"ב פ"ב בסופו וז"ל נמצא כי כל מה שנאצל היא הויה אחת כלולה מה' בחי' שהוא קוץ של יוד בא"ק, יוד באצילות ה' בבריאה ו' ביצירה ה' בעשיה. וכל בחי' מאלו כלולה מכל ה' בחי', כי קוץ של היוד בא"ק יש בו הויה א' של ה' בחי' וכו', שהם א"ק ואבי"ע שבו וכו'. וכן יוד באצילות יש בה הויה אחת הכוללת כל ה' בחי' א"ק ואבי"ע, וכן עד"ז שאר אותיות: ה' ו', ה' תתאה, בבריאה יצירה ועשיה וכו' ע"ש. **פירוש** הדברים, אשר ה' בחי' יש בא"ק, שהם הויה הפנימית (הכוללת ע"ס,

דקוצו של יוד הוא כתר שבה, יוד חכמה ה' בינה ו' חג"ת נה"י וה"ת מלכות) וד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן היוצאות מד' אותיות י"ה ו"ה

של הויה הפנימית המלבישים אותו מבחוץ. והנה הויה הפנימית בכל ע"ס שבה נקראת א"ק שבא"ק, וד' הויות: ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן נקראים אבי"ע שבא"ק, כי ע"ב נק' אצילות וס"ג בריאה ומ"ה יצירה וב"ן עשיה.

ושורש הענין הזה כבר נתבאר באריכות בענף הקודם בענין השתלשלות ה' הפרצופין: א"ק הפנימי ועסמ"ב, היוצאים הימנו ולחוץ בסוד דחז"ל ב"ר פיי"ב ראה שאין העולם מתקיים וכו' שיתף מדת הרחמים במדת הדין עש"ה, וכיון שהעולמות משתלשלים זה מזה בסוד חותם ונחתם כמו"ש בע"ח שער דרושי אבי"ע פ"א על כן כל הענינים הנוהגים בא"ק נודהים בהכרח בכל העולמות ובכל הפרצופין התחתונים הימנו, וכמו שאומר הרב בענף שלפנינו אשר כל תחתון יש בו כח עליון בהכרח המתפשט בו כנ"ל. ולפיכך הן בכללות והן בפרטות ופרטי פרטות, אין המדרגה נשלמת בטרם שמתפשטת על עסמ"ב המכונים אבי"ע, אשר המדרגה בעצמה, כלומר התפשטות הראשונה של ראש וגוף שבאותה המדרגה נק' הויה הפנימית או א"ק או קוצו של יוד. ומן היוד של הויה הפנימית שהיא בחי' חכמה שבה, מתפשטת ויוצאת הויה דע"ב שנק' בחי' אצילות. ומן ה' שבהויה הפנימית מתפשטת ויוצאת הויה דס"ג שנק' בריאה. ומן ו' שבהויה הפנימית מתפשטת ויוצאת הוי"ה דמ"ה שנק' יצירה. ומן ה' אחרונה שבה מתפשטת ויוצאת הויה דב"ן שנק' עשיה.

ונמצא שה' פרצופין שבא"ק עצמו בכללו נק' א"ק ואבי"ע, וכן ה'

פרצופין שבעולם אצילות עצמו נק' א"ק ואבי"ע, וכן ה' פרצופין שבעולם הבריאה נק' א"ק ואבי"ע, וכן ביצירה וכן בעשיה. ועד"ז בפרטות, דהיינו כל פרצוף ופרצוף של ה' הפרצופין שבא"ק הפרטים, ג"כ מוכרח להתפשט על השתלשלות עסמ"ב הנק' אבי"ע, וכן בפרטיות ה' פרצופי דכלהו אבי"ע.

ונמצינו למדים, אשר גם פרצוף ב"ן דא"ק שנק' עשיה דא"ק שהן הם ע"ס דעולם הנקודים, מוכרחים ג"כ להתפשט מן כל אות ואות שבהויה פנימית שבו ולהוציא לחוץ הויה מיוחדת על דרך הנ"ל, הנקראים ביחד הויה הפנימית ומלבושיו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, או א"ק ואבי"ע דב"ן והבן היטב.

וכבר נתבאר בענף הקודם, שאין לנו שום הארה ומדרגה שלא תתפשט בראש וגוף, שע"י הסתכלות א' יוצאת בחי' ראש של אותה המדרגה. וע"י הסתכלות ב' יוצאת הגוף של המדרגה, כמו שהאריך בזה בשה"ק דרוש ב' דא"ק בסופו דף קמ"ז עש"ה. וראש של המדרגה לא נחשב עוד בחי' כלי רק הגוף של המדרגה, ובראש אין נוהג הסתלקות האור רק בגוף כמ"ש בענף הקודם.

ג) **ובזה** מובנים לנו היטב דברי הרב כאן, אשר בז' תחתונות דע"ס דנקודים שנשברו, יש בהם עתיק א"א או"א וזו"ן מעורבים יחד, כי הנה מקרה דשביה"כ היה תיכף בתחילת יציאת האור מעקודים לנקודים, דהיינו בטרם שהספיקו להתפשט ולהוציא ד' הלבושים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לחוץ, כי מתחילה נאצל הראש דפרצוף הנקודים ע"י הסתכלות א' ונקרא ג' ראשונות דנקודים,

היא נוק' כמ"ש בע"ח בשער שביה"כ פ"ו ע"ש. הרי לפניך שעתיק א"א או"א וזו"נ, מעורבים וכלולים יחד בכל נקודה ונקודה של ז' הנקודות שנשברו. כי בעצמותם הם בחי' ז"ת דעתיק, דהיינו בחי' ז"ת של הויה הפנימית, וד' המדרגות עסמ"ב שהם א"א או"א וזו"ן, עדיין מעורבים וכלולים בז"ת דעתיק אלו, להיות שלא הספיק להוציאם לחוץ, אשר בזמן התיקון עולים ומתבררים מבי"ע על סדר המדרגה בזה אחר זה.

ומתחילה מתתקן ועולה פרצוף עתיק שבהם, כלומר בחי' עצמותם דז"ת שלו, חוץ מכחות עסמ"ב, כי לא נמשכו עמו בטרם שנתקן בעצמו. כמ"ש בע"ח ש"ג פ"ב בשם האד"ר (אות קע"ד) כל רישא דעמא דלא אתתקן הוא בקדמיתא לית עמא מתתקנא וכו'. וכן שם (באות י"ג) מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא תיקוני עכ"ל. פירוש, מי שרוצה לעשות תיקונים לזולתו צריך מקודם להתקן בעצמו עש"ה. ולפיכך עלו מתחילה רק מה ששייך לעצמותם דז' הנקודות הנק' גופא וז"ת דעתיק, שה"ס הויה הפנימית דפרצוף ב"ן, וכיון שנשלם בהויה שבו אז בכח כל אות ואות מהויה שלו עלו ונמשכו כל ד' המדרגות עסמ"ב הכלולות בז' הנקודות בזה אחר זה, והלבישו אותו מבחוץ כמ"ש בענפים הבאים בע"ה.

ואל תתמה על מה שהרב קורא בכ"מ לאלו עשר נקודות רק מלכיות ולפי המתבאר המה בחי' עתיק וכתרים. כי נמצא תמיד ערך הפכי בין בחי' אור לבחי' כלי בטרם השתלם המדרגה כמ"ש בפמ"ס בענף הקודם אות י'. ואור המלכות

כי כל ראש נקרא ג"ר אע"פ שיש בו כל עה"ס כנודע. ובו לא קרה שום שבירה ואפי' הסתלקות אור אינו נוהג בו, כנודע בענף הקודם. ואחר זה ע"י הסתכלות ב' נאצל הגוף דפרצוף הנקודים הנקרא ז' תחתונות דע"ס דנקודים, כי כל גוף נקרא ז"ת כנודע, והוא נשבר תיכף בתחילת יציאתו כמו"ש כאן הרב וז"ל: ואמנם זמן מיתתם היה כאשר יצאו בסוד נקודים, כי כאשר יצאו מסוד עקודים שהוא היותם יחד בכתר נכללים שמשם יצאו ונחלקו ליור נקודין, אז היתה יציאתם ומתו תיכף, כמו"ש באדרא כהני זיקין דאכתש אומנא בפרזלא ונפקי זיקין ודעכין לאלתר עכ"ל.

והנך רואה איך האריך הרחיב הרב לדייק בזמן מיתתם, והוא להורות לנו שעוד לא הספיק להתפשט על ד' הלבושים: ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והיינו ג"כ מה שדייק הרב בענף הקודם לבאר, אשר ע"ס דנקודים המה עשרה כתרים וז"ל: אך מה שהאציל אח"כ ע"י זה הכלי נקרא חו"ב וכו' אך עתה עדיין כולם בסוד יוד כתרים עכ"ל. דהיינו כנזכר, שלא נתפשטו עוד לעסמ"ב הנקרא חו"ב וכו'.

והנה נתבאר אשר אלו עשר הנקודות דעולם הנקודים הנק' בכללם פרצוף ב"ן דא"ק, לא הספיק לצאת כי אם הויה פנימית שבו, אשר הראש שנק' ג"ר שבה נתקיים, וז"ת שהוא הגוף שבה תיכף בתחילת יציאתו נשברו ונפלו לבי"ע בטרם שהספיק שישתלשלו הימנו ד' המדרגות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. ונודע, שהויה הפנימית ראש וגוף נקראת עתיק כמ"ש בענף הקודם. והויה דע"ב נקראת א"א. וס"ג נקרא או"א. ומ"ה נקרא ז"א. וב"ן

מפרצופי עסמ"ב החיצונים היוצאים מהויה הפנימית ומלבישים עליו מבחוץ, שהרי המה כולם בחי' המלבושים של פרצוף עתיק, כמבואר שם להדיא, ואינם ענין כלל לע"ס כח"ב זו"ן שבהויה הפנימית עצמה, שנקראים בשם ע"ס דפרצוף עתיק עצמו. וענין ע"ס המובאים כאן המה ממש אותן עה"ס דפרצוף עתיק עצמו, כמו שהוכחנו לעיל מתוך דברי הרב, ורק בז"ת שלו מעורבים א"א ואו"א וזו"ן, שהמה המלבושים החיצונים המובאים שם בע"ח ובמבו"ש, והמה ערך נבדל לגמרי מע"ס שבעצמותו כמ"ש לפנינו.

ומה שאומר שעתיק וא"א יצאו מנקודה א' ואו"א מנקודה ב' וג' וכו', הוא על דרך שכייל לן הרב בע"ח שמ"ב פ"ב שהבאנו לעיל באות ב', שאם אנו מדברים מבחי' הויה הפנימית ועסמ"ב החיצונים ביחד, אנו מסדרים אותם על שם יציאתם. וקוצו של יוד נק' א"ק או עתיק, דהיינו כללות ע"ס של עצמות הפרצוף ההוא. ונק' קוצו של יוד, להורות שאין לעסמ"ב החיצונים חלק בו. וע"ב החיצון שנק' א"א או חכמה או אבא או אצילות מכונה יוד דהויה, והוא להורות על מקום יציאתו, כי הויה דע"ב החיצון יוצא מיוד של הויה הפנימית. וס"ג החיצון שנק' או"א או בינה או בריאה נק' ה' דהויה, שהוא ע"ש יציאתו מה' דהויה הפנימית. ומ"ה וב"ן שנק' זו"ן או חג"ת נהי"מ או יצירה ועשיה נק' ו"ה דהויה, והיינו ג"כ להורות על מקום יציאתם מהויה הפנימית. ועי' כ"ז לעיל באות ב'.

ועל סדר זה אומר הרב בע"ח ובמבו"ש הנ"ל, אשר עתיק וא"א יצאו

מתישב בכלי הכתר, וע"כ לפעמים נק' בבחי' האור שבו ולפעמים בבחי' הכלי שבו, הכל לפי צרכו של הענין עש"ה.
(ד) **ונמצינו** למדים שיש ב' בחי' ע"ס בכל פרצוף: בחי' א', המה עה"ס כח"ב זו"ן שבעצמותו של הפרצוף, שנקראים ביחד הויה הפנימית שבפרצוף. ובחי' ב', המה ע"ס חו"ב זו"ן שנק' עסמ"ב, היוצאות מכל אות שבהויה הפנימית, ומלבישות עליו מבחוץ, אשר ע"ב יוצא מיוד של הויה הפנימית, וס"ג יוצא מה' ראשונה שבהויה הפנימית, ומ"ה יוצא מן ו' שבה, וב"ן יוצא מה' תתאה שבה.

ולפיכך צריך המעיין לדייק מאד בדברי הרב לידע באיזה בחי' מע"ס הוא מדבר, אם בבחי' הא' דהיינו בע"ס שבעצמותו דהפרצוף, או בבחי' הב' דהיינו רק בע"ס של המלבושים החיצונים שנק' עסמ"ב. כי הגם ששמותיהם דומים זה לזה, אמנם ערכם רחוקים מאד זה מזה, שהרי אפילו מלכות שבעצמות הפרצוף חשובה לאין ערך מע"ב החיצון המלביש עליו שנק' חכמה. כמ"ש הרב בשער מרשב"י קדושים אשר מדרגה תחתונה דעולם העליון גדולה מכל שלמטה הימנו עכ"ל עש"ה.

ובאמור מובנים היטב דברי הרב כאן, במ"ש אשר ג' ראשונות דע"ס דנקודים נטיל עתיק, ואין לפרצופין א"א ואו"א וזו"ן שום חלק בהם. ואין כאן ח"ו שום סתירה למ"ש בע"ח שער י"א פ"ה ובשער עתיק ובמבו"ש ש"ג חלק א' אשר עתיק וא"א הותתקנו מנקודה א' ואבא מנקודה ב' ואימא מנקודה ג' וכו', ואמרות ה' נכוחות צדקו יחדיו. כי שם מיירי בהכרח

מנקודה א', דהיינו קוצו של יוד דהויה. ואבא מנקודה ב', כלומר מיוד דהויה שנק' חכמה. ואימא מנקודה ג' שהיא ה' עילאה דהויה שנק' בינה. וזו"ן מז' נקודות התחתונות, שהם ו"ה דהוי"ה שנק' חג"ת נהי"ם או זו"ן. והיינו על שם יציאתם, אבל אינו סובב שם כלל על עצמות ג"ר דעתיק, כי בהם אין לתחתונים שום חלק כמו שנתבאר, אלא סובב רק על המלבושים החיצונים וזה ברור.

ומה שאומר שא"א הוא מנקודה א', ולפי המתבאר היה צריך לומר שא"א הוא נקודה ב' להיותו בחי' ע"ב החיצון, ונקודה הא' מיוחסת רק לע"ס של הויה הפנימית. זה ענין עמוק שהוא מראשי ההבחנות בין מ"ה החדש וב"ן שיתבאר במקומו. ובסדר התחלקות ע"ס דמ"ה החדש תמצא באמת בע"ח, שעתיק הוא נקודה א' וכתר, וא"א הוא נקודה ב' וחכמה. ואו"א הוא נקודה ג' ובינה. וזו"ן ז"ת. כמו שיתבאר במקומו ואכמ"ל.